

Camellia

นางเซียมฮู อุปโลกน ลุ่มแคว้น

丑妃禍國不殃民 8



君彤 จวินทง เขียน
ติงติง แปล
HWQRANXIII วาด

บทที่ 280 สายเลือดเผ่ามาร

“เคราะห์ดีที่วันนั้นรื้ออวีป่วยจึงไม่ได้ไป พวกเจ้าทั้งสามต้องร่วมแรงหมั่นเพียรค้าจุนกิจการใหญ่ของสกุลอวิน” สายตาสลิวชื่อเมียงมองหลานทั้งสาม จรดสายตามองอวินรื้อเหยียนเป็นคนสุดท้าย แวตาเปี่ยมความรักความเอ็นดู

“ท่านย่าไม่ต้องกังวลนะขอรับ พวกข้าจะกระทำอย่างแน่นอน” อวินมัวเชียวกล่าว

“พี่รื้อเหยียนกลับมาตอนนี้ต้องอยู่เรือนให้นานๆ นะเจ้าคะ” ยามนี้อวินรื้ออวีก็เอยกับอวินรื้อเหยียน “ตอนนี้ข้าเป็นเด็กสาวเพียงคนเดียวในจวนสกุลอวิน แต่ละวันไม่มีผู้ใดให้คุยด้วยเลย”

“นั่นสิ คุณหนูรอง” ฉินเจียนเหมยระบายยิ้มกล่าว “แต่เดิมรื้ออวีเป็นแม่นางมีนิสัยร่าเริง ยามนี้ไหว้พระสวดมนต์กับข้าทุกเช้า ยามอุ้มacarวะที่สวนเสียงหลาน ยามเย็นกลับ

เรือนตนเองไม่ออกไปที่ใด ยามนี้ข้ากังวลเหลือเกินว่านางจะ
อุตุ

“ใช่ ช่วงระยะนี้เคราะห์ดีที่ร้าววี่มักมาอยู่เป็นเพื่อนข้า
ว่านอนสอนง่ายขึ้นเรื่อย ๆ จริง ๆ” หลิวซื่อมองอวินร้าววี่ด้วย
สีหน้าเคล้าความเอ็นดู “เพียงแต่หญิงชราเช่นข้านี้น่าเบื่อ
เกรงว่าจะทำให้เด็กคนนี้เบื่อจิตใจ”

“ร้าววี่ไม่รู้สึกรู้สิดีใจเลยเจ้าคะ” อวินร้าววี่กลับกล่าวว่า
“ร้าววี่ชอบอยู่กับท่านย่าและท่านแม่ แต่ยามนี้พี่ร้าวเหียน
กลับมาแล้ว ข้าสามารถไปเที่ยวเล่นกับนางได้บ่อย ๆ แล้ว”

อวินร้าวเหียนเห็นอวินร้าววี่นั้นราวกับเปลี่ยนเป็นคนละ
คน ไม่เพียงอุปนิสัยเปลี่ยนไป แต่รสนิยมการสวมใส่อาภรณ์ก็
เปลี่ยนแปลงไปด้วย

ในอดีตอวินร้าววี่โปรดปรานการสวมใส่อาภรณ์สีสัน
สดใสเป็นที่สุด แต่ยามนี้นางสวมใส่อาภรณ์สีเรียบ ๆ คล้ายคลึง
กับฉินเจียนเหมย ซึ่งเป็นสิ่งที่อวินร้าวเหียนไม่เคยเห็นมาก่อน

อีกทั้งฉันเจียนเหมยที่อยู่แต่ในเรือนมาตลอดก็คล้าย
แตกต่างกันไปจากวันวาน เหมือนจะชอบยิ้มมากขึ้นและทำความ
สนิทกับคนมากขึ้น

“หนนี้ที่ข้ากลับมาเกรงว่าจะอยู่ได้ไม่นาน แต่ในสองวันนี้
ช่วงเช้าจะอยู่ที่เรือน หากน้องรื้อวี่อุตุก็ไปเล่นกับข้าได้”
อวินรื้อเหียนผลิยิ้มกล่าว

หลังคนทั้งหลายพูดคุยกันได้สักพัก ท้องนภาก็ดำมืด
ทีละน้อยแล้ว หลิวซือกินอาหารอ่อนนุ่ม เกรงว่าคนทั้งหลายจะ
ไม่คุ้นปากจึงไม่ได้ให้อยู่กินอาหารด้วย คนทั้งหลายออกจาก
สวนเสียงหลานแล้วแยกตัวไปที่พักของตนเอง

ขณะอวินรื้อเหียนและอวินมั่วเซียวเดินผ่านเรือน
อิหลานของอันซือ จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงหัวเราะของสตรีแว่วดังมา
จากผนังเรือน เสียงนั้นประเดี๋ยวสูงประเดี๋ยวต่ำ หัวเราะไปได้
ไม่กี่เสียงก็เปลี่ยนเป็นเสียงร่ำไห้

สตรีนางนั้นร่ำไห้ไปพลงับละครเพลงไปพลง เสียง
ฟังดูเศร้าโศกและอ้างว้างอย่างมาก

อวิ้นร้วเหยียนย่นคิ้วมองอวิ้นมั่วเซียว อวิ้นมั่วเซียว
กล่าว “เสียงอันซื่อ นับตั้งแต่อวิ้นร้วเหยาตายไปนางก็ป่วยหนัก
ท่านพ่อเชิฐหมอมหาหลายคนก็ไม่ดีขึ้น ต่อมาฉันก็เห็นยิงปรุงยา
ให้นางกิน นางถึงค่อยๆ ดีขึ้น แต่หลังจากดีขึ้นสภาพจิตใจกลับ
ผิดปกติไป ยามนี้ดูท่าว่าจะวิปลาสน์ไปแล้วจริงๆ”

เด็กสาวผงกศีรษะ เกี่ยวกับจุดจบของอันซื่อและอวิ้น-
ร้วเหยา นางไม่ได้สุขและไม่ได้กังวล สำหรับนางแล้วทั้งสองเป็น
บุคคลที่ไม่อยากยุ่งเกี่ยว

อวิ้นร้วเหยียนกลับมาถึงสวนทิงหลาน สาวใช้ทั้งหลาย
ย่อมมีความสุขเป็นพิเศษ สี่หลานและเสาเยาจัดเตรียมอาหารให้
โต๊ะหนึ่ง ซึ่งล้วนแต่เป็นสิ่งที่นางชื่นชอบ อวิ้นมั่วเซียวกิน
อาหารเย็นที่สวนทิงหลานเสร็จก็กลับไป

หลังมืออาหาร อวิ้นร้วเหยียนก็อาบน้ำแล้วฝึกบำเพ็ญ
เพียรประจำวัน วันนี้นางเตรียมที่จะปรุงพิษ

อวิ้นร้วเหยียนนำกระถางปรุงยาสำหรับปรุงพิษ
โดยเฉพาะออกมา จากนั้นก็ปรุงยาลูกกลอนชั้นกวงระดับห้า
หนึ่งเม็ดได้สำเร็จ ตามคำพูดของจิ่วจิ่ว ยาพิษเม็ดนี้สามารถ

ทำลายพลังวัตรของผู้บำเพ็ญเพียรระดับแปดและต่ำกว่าระดับแปดจนหมดสิ้นได้

“ร้ายกาจเพียงนี้เชียว” อวินรวัหะเยียนหนีบยาพิษสีดำแกมทองพรางกล่าว

“สิ่งนี้ไม่นับว่ามีความหมายอะไร ยาพิษที่ท่านปรุ้งยามนี้รับมือได้เพียงผู้บำเพ็ญเพียรที่พลังวัตรต่ำกว่าท่าน พิษที่ท่านปรุ้งทั้งหมดใช้ไม่ได้ผลกับผู้แข็งแกร่งเฉกเช่นหลิมวู” จิวจิวกล่าว

“จิวจิว ข้าจำได้ว่าก่อนหน้านี้เจ้าเคยบอกข้าว่าครั้นพลังวัตรข้าสูงพอ ก็จะมีพิษสงทั่วหล้าเล่มนั้นได้” อวินรวัหะเยียนกล่าวกับจิวจิวพรางเก็บยาลูกกลอนชั้นกงเมตนั้นไว้

“เหมือนข้าจะเคยพูด” จิวจิวกล่าว “แต่ข้าจำได้ว่าสิ่งที่ข้ากล่าวกับเจ้านายคือครั้นพลังวัตรของท่านบรรลุถึงนักคุมกระบี่ระดับเก้าถึงจะปรุ้งพิษสงทั่วหล้าได้ ยามนี้พลังวัตรของเจ้านายเพิ่งจะบรรลุถึงนักคุมกระบี่ระดับแปด”

“เอาเถอะ” ครั้นเห็นว่าไม่อาจโน้มน้าวจิวจิวได้ อวินรวัหะเยียนก็เอ่ยอย่างระย่อ

“มีคนมา” จิวจิวกล่าว อวินร่ำเหียนก็รับรู้ถึงลมปราณที่
เข้าไกล่หน้าต่างด้านหลัง ลมปราณนี้สำหรับอวินร่ำเหียน
นับว่าคุ้นเคย ทว่าไม่ใช่ของหลิมั่ว

“คุณหนูอวิน ไม่เจอกันเสียนาน” บุรุษที่ผลักรหน้าต่าง
เข้ามานั้นสวมเสื้อคลุมดำสนิทแบบเดียวกับหลิมั่ว แต่เป็น
องค์ชายสามหลี่เจียนหานที่ไม่ได้พบหน้ากันนาน

“องค์ชายสามเสด็จมาดึกตื่น ไม่ได้เตรียมรับเสด็จให้ดี”
อวินร่ำเหียนแหม้มักกล่าวอย่างซุกซน

ว่าไปแล้วอวินร่ำเหียนกับหลี่เจียนหานก็รู้จักมักคุ้น
มาก่อนหลิมั่ว และเป็นเวลายาวนานมากแล้ว หลี่เจียนหาน
ทำหน้าที่เป็นผู้ส่งสารให้คนทั้งสอง วันนี้จู่ๆ เขาก็ปรากฏตัวขึ้น
คาดว่าคงมาส่งสารให้หลิมั่ว

“หลิมั่วมีเรื่องอะไรใช้หรือไม่?” อวินร่ำเหียนเอ่ยถาม

“เสด็จามีธุระออกไปนอกเมือง อีกสองสามวันถึงจะ
กลับมา” หลี่เจียนหานนั่งลงบนเก้าอี้ตามแต่ใจ ไม่มีเหน็ดเหนื่อย
เหมือนเช่นเคย

เพียงแต่ยามนี้เป็นช่วงกลางเหมันต์ ซาจับเลี้ยงจึงไม่เหมาะสำหรับดื่ม เคราะห์ดีที่บนโต๊ะยังมีขนมอบจานหนึ่ง หลีเจียนหันหยิบขึ้นมากินอย่างละเมียดหนึ่งชิ้น

“มีเรื่องอันใดหรือ? เร่งด่วนปานนี้เชียว” อวินร่ำเหยียน กอดเข่ายันคิ้วย่อยๆ

“เป็นเรื่องค่อนข้างเร่งด่วน” หลีเจียนหันกินพลาง กล่าวพลาง “เสด็จออกไปจัดหาสินสอด”

“จัดหาสินสอดหรือ?” อวินร่ำเหยียนชะงักงัน “จัดหาสินสอดอะไรกัน?”

“ยังจะเป็นสินสอดอะไรได้ ย่อมเป็นสินสอดสู่ขอเจ้าอย่างไรเล่า” หลีเจียนหันชำเลื่องมองอวินร่ำเหยียนคราหนึ่ง “เสด็จารู้จักอวินหลานบิดาของเจ้าเป็นอย่างดี หากอยากให้เขาเห็นพ้องเรื่องแต่งงานของเจ้ากับเสด็จอาโดยไม่สนใจเสียงรอบข้าง ก็ต้องเป็นสินสอดที่เขาอยากจะปฏิเสธได้ อาทิ เนยต้นสัตว้อสุรรระดับสูง หรือหญ้าวิญญูณยาวิญญูณคุณภาพสูง สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะได้มา”

หลี่เจียนหานกินขนมชิ้นสุดท้ายแล้วตบ ๆ มือ ก่อนลุกขึ้นยืน เขามองอวิ้นร่ำเหยียนกล่าวว่า “เสด็จจากกล่าวว่าให้เจ้ารอเขามามอบสินสอดสู่ขอที่สกุลอวินอย่างสบายใจ”

หลี่เจียนหานกล่าวจบก็จากไป ปล่อยให้อวิ้นร่ำเหยียนนั่งจุ่นงอนอยู่บนเตียงพักหนึ่งกว่าจะเขยร้อยยิ้มรู้แจ้งอย่างช้า ๆ

ขณะนี้ ณ หุบเขามนุษย์สัตว์ในเขาเยว่หลี่ห่างออกไปพันหลี่ ตำหนักเก่าแก่หลังหนึ่งตั้งตระหง่านอย่างเงียบงันอยู่ท่ามกลางความมืดยามราตรีอันสงัด

ใต้ตำหนักเก่าแก่มีห้องลับอยู่แห่งหนึ่ง รูปสลักหยกหญิงงามตั้งอยู่กึ่งกลางห้องลับ

“ลูกถวายบังคมเสด็จแม่” หลี่ม้วน้อมคารวะรูปสลักหยก

“ไม่ต้องมากพิธี” เสียงสตรีอันไพเราะทว่าเยียบเย็นเปล่งออกมาจากปากรูปสลักหยกขาว “มัวเอ๋อร์มายามนี้มีเรื่องสำคัญอันใดกันรี?”

“ทูลเสด็จแม่ อวินร่ำเหียนคุณหนูของสกุลอวินบรรลุล่วงวัตรนักคุมกระปี่ระดับแปดแล้ว โอกาสมาถึงแล้ว ลูกจะตบแต่งงานเป็นชายาในปีหน้า ที่ลูกมาก็เพื่อขอคำชี้แนะจากเสด็จแม่” หลีมั่วกล่าว

“เด็กสาวนางนั้นคล้ายว่ายังไม่ถึงวัยปักปันไม่ใช่หรือ?”
ราชินีเสวยถกกล่าวขึ้น

“ต้นวสันตฤดูปีหน้านางก็ถึงวัยปักปันแล้ว”

“อายุยังไม่ถึงสิบห้าปีก็มีพล่วงวัตรนักคุมกระปี่ระดับแปดแล้ว สิ่งนี้พบเห็นได้ยากนักในแผ่นดินฉินยวน!” ราชินีเสวยถกกล่าวคล้ายกำลังครุ่นคิดบางอย่าง

“พวกลูกเก็บผลเทียนหลังจากในป่าต้นไม้ใหญ่ได้ผลหนึ่งนางกินผลเทียนหลังจึงบรรลुได้” หลีมั่วกล่าวตามความจริง

“ผลเทียนหนึ่งผลทำให้บรรลุนักคุมกระปี่ระดับแปดได้ในอายุเท่านี้ก็นับว่าเหลือเกินแล้ว เจ้าตบแต่งงานเป็นชายาได้ก็เป็นผลดี ไม่ส่งผลร้ายต่อพวกเรา ยิ่งกว่านั้นร่างกายของนางยังช่วยเรื่องการบำเพ็ญเพียรของเจ้า เรื่องแต่งงาน

แม้ไม่เพียงไม่คัดค้าน แต่จะช่วยส่งเสริมเจ้าอีกแรง” เสวียถงกล่าว “ซู่หนาน นำผลอินทียินมา”

ซู่หนานที่ยืนอยู่ด้านข้างขวานรับ จากนั้นก็เดินเข้าไปในห้องข้างห้องหนึ่งในห้องลับ ไม่นานนักซู่หนานก็เดินกลับมาในมือถือกล่องหยกทองก่อนยื่นให้หลี่มั่ว

หลี่มั่วปรายมองราชินีเสวียถงและได้รับคำบัญชาจากนาง เขาจึงยื่นมือไปเปิดกล่อง

พริบตาที่เปิดกล่อง แสงหลากสีสั่นก็พลันส่องสว่างทั้งห้องลับ

ผลอินทียินเป็นยาวิญญานที่เหนือกว่าผลเทียนหลังมันช่วยผู้บำเพ็ญเพียรนักคุมกระบี่ระดับเก้าจวนระดับแก่นสมบุรณ์ทะลวงคอขวดสู่ระดับแก่นสมบุรณ์ได้

ทว่ายานี้มีข้อเสียอย่างหนึ่ง นั่นคือหลังกินยานี้เข้าไปแล้วพลังวัตรจะหยุดชะงักอยู่ที่ระดับแก่นสมบุรณ์ขั้นหนึ่งตลอดกาล ไม่ว่าต่อจากนั้นจะหมั่นเพียรมากเพียงใดหรือใช้ยาวิญญานใดๆ ก็ไม่อาจก้าวหน้าได้อีก

ถึงกระนั้นคนบนแผ่นดินเงินยวนต่างก็แห่กันช่วงชิง ยาวิญญูณนี้อย่างไรทำนองคลองธรรม หลีมัวไม่คาดคิดว่า ราชนีเสวยถึงจะนำยาวิญญูณที่ล้ำค่าเช่นนี้ออกมา

“แม่รู้เกี่ยวกับอวิ⁺นหลานผู้นั้นมาบ้าง แม้คนผู้นั้น ภายนอกดูเคารพในธรรมเนียมปฏิบัติถึงขั้นคร่ำครีด้วยซ้ำ แต่ เนื้อแท้เป็นคนหลักแหลมอย่างมาก ตราบใดที่สิ่งที่มอบให้นั้น คุ่มค่า คนผู้นี้ก็จะละเมียดกฏอย่างไม่เสียดายแน่นอน” ราชนี เสวยถึงกล่าวเรียบนิ่ง

หลีมัวกล่าวในใจ

พลังวัตรในยามนี้ของอวิ⁺นหลานผู้นั้นอยู่ที่นักคุมกระบี่ ระดับเก้าชั้นพื้นฐาน แทบเป็นไปได้ที่จะบรรลุระดับ แก่นสมบุรณ์ในชั่วชีวิตนี้

แต่มีผลอวิ⁺นเทียนนี้ เขามีหวังที่จะบรรลุพลังวัตร ระดับแก่นสมบุรณ์ได้ สิ่งนี้เป็นความปรารถนาชั่วชีวิตของ ผู้บำเพ็ญเพียรเกือบทุกคน อวิ⁺นหลานก็ยอมไม่ยกเว้น

“ขอบพระทัยเสด็จแม่ที่ช่วยเหลือ” หลีมัวถือกล่องที่บรรจุ ผลอวิ⁺นเทียนการวะราชนีเสวยถึงอีกครา

“เป้าหมายในการร่วมมือกันของพวกเราแม่ลูกคือทำให้
พลังวัตรของเจ้าสูงยิ่งๆ ขึ้นไป จากนั้นก็ทำลายเผ่ามังกรเงินใน
ดินแดนต่างมิติให้วายวอดเพื่อแก้แค้นให้เสด็จพ่อของเจ้า ทุกสิ่ง
ที่แม่และเจ้าทำก็เพื่อเป้าหมายสูงสุดนี้ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายนี้
แม่ยอมจ่ายทุกสิ่งอย่างไม่เสียดาย หวังว่าเจ้าก็เป็นเช่นนั้น
ไม่ต่างกัน!”

ราชินีเสวยถงกล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจังยิ่ง

“ลูกทราบพะย่ะค่ะ ลูกจะพยายามอย่างสุดความสามารถ
เพื่อทำลายเผ่ามังกรเงินให้สิ้นซาก” หลี่มั่วจับจ้องราชินีเสวยถง
แววตาก็นักแน้อย่างยิ่งไม่ต่างกัน

“ดี เช่นนั้นก็ไปทำสิ่งที่เจ้าควรทำเถิด” ราชินีเสวยถง
กล่าว

หลี่มั่วตามซู่หนานออกไป

ทันทีที่ทั้งสองเดินออกไปจากห้องลับ คนผู้หนึ่งก็เดิน
ออกมาจากในห้องข้าง ทว่าคนผู้นี้ไม่ใช่ใครอื่นใดแต่เป็นอาจารย์
ของหลี่มั่ว ผู้อาวุโสใหญ่ของสำนักคงหมิง

“เจ้าว่ามัวเฝ้ารู้เรื่องที่อวินรวเหียนมีสายเลือดมังกร
มารหรือไม่?” ราชนีเสวยถั่งเอยถามผู้อาวุโสใหญ่

ผู้อาวุโสใหญ่ขบคิดแล้วกล่าว “น่าจะเพียงสงสัย ยังไม่
แน่ชัด เขาไม่คุ้นเคยกับเผ่ามังกรมารเท่าข้ากับท่าน จะตัดสิน
ข้อสงสัยนี้จำต้องใช้ความพยายามพอควร”

ที่แท้ผู้อาวุโสใหญ่เริ่มสงสัยในตัวตนของอวินรวเหียน
ตั้งแต่ตอนที่นางถูกปราบมารในแหวนมารเข้าสู่ร่างกายแล้ว

ช่วงระยะนี้เขาสืบหาตัวตนของอวินรวเหียนมาตลอด
จากการตรวจสอบเขาได้รู้ว่าอวินรวเหียนเคยถูกพิษร้ายแรง
และแม้จะมีฐานะเป็นบุตรสาวภรรยาเอก แต่กระนั้นก็ไม่ได้รับ
ความโปรดปรานจากอวินหลานมากนัก

ผู้อาวุโสใหญ่สงสัยในตัวตนของอวินรวเหียนอยู่เป็นทุน
ครั้นรวบรวมการตรวจสอบเหล่านี้เข้าด้วยกันก็ยิ่งมั่นใจใน
ข้อสงสัยของตนเองมากขึ้น

ต่อมากะทั่งเขาส่งคนไปตรวจสอบสุสานบรรพชน
ของทั้งสกุลอวินและสกุลหลิน สุดท้ายก็พบหลักฐานและยืนยัน
ข้อสงสัยของตนเองได้ในที่สุด

อวิ้นร้วเหยียนไม่ได้ถือกำเนิดจากอวิ้นหลาน บิดาผู้
ให้กำเนิดอวิ้นร้วเหยียนเป็นอีกคนหนึ่ง และหลินเยว่เหมยผู้เป็น
มารดาอาจจะยังมีชีวิตอยู่...

ดบอโยบา

บทที่ 281 เรือนเจียนเหมย

ตอนที่ผู้อาวุโสใหญ่เริ่มตรวจสอบชีวิตของอวินร่วเหยียน ยังไม่ได้พบกับราชินีเสวียถงด้วยซ้ำ เขาเพียงเห็นว่าท่าทางที่หลิมั่วมีต่ออวินร่วเหยียนนั้นไม่ปกติ จึงมีใจคิดตรวจสอบ

หลังผู้อาวุโสใหญ่ได้พบราชินีเสวียถง การสืบทอดตัวตนของอวินร่วเหยียนก็ก้าวหน้ายิ่งขึ้น

หลังยืนยันได้ว่าอวินร่วเหยียนมีสายเลือดมังกรมาร ผู้อาวุโสใหญ่ก็ตัดสินใจถวายความจงรักต่อราชินีเสวียถง บอกเรื่องราวชีวิตของเด็กสาวแก่ราชินี

“เจ้าข้าคิดได้อย่างไรว่าหลินเยว่เหมยยังมีชีวิตอยู่?”
ราชินีเสวียถงเอ่ยถามผู้อาวุโสใหญ่

“ข้าส่งคนไปเปิดโลงตรวจสอบพิสูจน์ศพในสุสานของสกุลอวินก่อน ปรากฏว่ามันเป็นเพียงอนุสรณ์หนึ่งเท่านั้น” ผู้อาวุโสใหญ่ตอบ “ต่อมาคนที่ข้าส่งไปก็บังเอิญได้รู้ว่าในสุสานสกุลหลินมีหลุมศพไร้นามอยู่หลุมหนึ่ง และหลุมศพไร้นามนี้ก็สร้างขึ้นได้

ไม่นานหลังหลินเยว่เหมยสิ้นชีวิต แต่ยามนั้นสกุลหลินไม่มีผู้ใด
ล่วงลับ ข้าจึงให้เขาไปดูที่หลุมศพไร่นามหลุมนั้น ปรากฏว่า
ไปรบกวนหลินไฉ่หนานเข้า ยามนี้เองเรื่องที่หลินเยว่เหมยยัง
ไม่ตายก็ได้รู้จากปากหลินไฉ่หนาน”

ผู้อาวุโสใหญ่กล่าวจบก็มองราชินีเสวียถง กล่าวขึ้นว่า
“เพียงแต่เรื่องนี้ข้าคิดว่าไม่ควรปิดบังขวัญมั่ว ต่อให้พวกเรา
ไม่พูด ไม่ซำก็เร็วเขาก็จะสังเกตเห็นได้เอง แต่พวกเราจงใจ
ปิดบังเขา หากเขารู้เข้าเกรงว่าจะกล่าวโทษพวกเรา”

ครั้นเสวียถงได้ยินคำกล่าวของผู้อาวุโสใหญ่ ก็เปล่งวาจา
เคล้าความเด็ดขาดในน้ำเสียงเย็นเยียบ “สิ่งที่เจ้ากล่าวมาข้าก็
เคยคิด แต่ยามนี้มั่วเออร์มีสัมพันธ์กับอวิ้นร่วเหียนไปแล้ว ข้า
เกรงว่ายามถึงช่วงสำคัญ เขาจะกระทำพลาดเพราะเรื่องรักใคร่
เรื่องนี้จึงปิดบังเขาไว้ก่อนเป็นดี”

ความลึกซึ้งในสัมพันธ์ที่หลิมั่วมีต่ออวิ้นร่วเหียน
ผู้อาวุโสใหญ่เห็นมากับตาตนเอง หากวันใดจำเป็นต้องใช้ประโยชน์
จากอวิ้นร่วเหียนหรือแม้กระทั่งเสียสละนางจริงๆ เกรงว่า
หลิมั่วจะไม่อาจกระทำได้

“ท่านเคยคิดอยากเจอวินรว์เหยียนผู้นี้หรือไม่ อย่างไร เสียชีวิตมันก็จะตบแต่งกับนางแล้ว” ผู้อาวุโสใหญ่พลันกล่าวขึ้น

“ไม่จำเป็น ตัวตนของข้าไม่อาจให้คนภายนอกล่วงรู้ ให้ทั้งสองผ่านประสบการณ์ให้มากเสียก่อน หากวันใดยืนยันว่าวินรว์เหยียนสามารถเสียสละเพื่อมัวเออร์ได้จริงๆ ราชนีเช่นข้าค่อยพบนางก็ยังไม่สาย” ราชนีเสวยถึงกล่าว

หากต้องการผูกพันมิตรกับเผ่ามังกรมาร จำต้องใช้ประโยชน์จากสายเลือดเผ่ามังกรมารเพียงหนึ่งเดียวที่เหลืออยู่ในแผ่นดินเงินยวน

เพียงแต่เรื่องนี้ไม่อาจเร่งรีบได้ ยังต้องวางแผนไปที่ละขั้นทีละตอน นี่เป็นโอกาสที่สวรรค์ประทานให้ ไม่ว่าอย่างไร ราชนีเสวยถึงก็จะจับไว้ให้มัน

สองสามวันมานี้วินรว์เหยียนสืบเรื่องหลินเยว่เหมยผู้เป็นมารดา กับอวินมัวเซียวอยู่ตลอด ทั้งสองยอมไม่อาจเอ่ยถามอวินหลานได้โดยตรง จึงไร้เบาะแสไปชั่วขณะ

อวินร้วเหียนคิดว่าจะได้รู้เรื่องของหลินเยว่เหมยจากปากหลิวซือมาบ้าง แต่หลิวซือกลับไม่รู้เกี่ยวกับหลินเยว่เหมยมากนัก

ตามคำพูดของหลิวซือ หลังหลินเยว่เหมยตบแต่งเข้าสู่สกุลอวิน อวินหลานก็ดูแลรักษาอย่างดียิ่ง เพื่อป้องกันไม่ให้หลินเยว่เหมยถูกข่มเหง อวินหลานจึงมาคารวะผู้อาวุโสพร้อมหลินเยว่เหมยเข้าเฝ้า ซ้ายยังคงขัดแย้งกับผู้อาวุโสเพื่อหลินเยว่เหมยมากกว่าหนึ่งครั้ง

หลิวซือกล่าวว่าอวินหลานเป็นเด็กรู้ความและแสวงหาความก้าวหน้าตั้งแต่ยังเล็ก มีเพียงเรื่องของหลินเยว่เหมยที่คล้ายว่าลุ่มหลง ผู้อาวุโสอัปยศจนหนทาง เรื่องของหลินเยว่เหมยจึงโอนอ่อนแล้วแต่เขาไป

อวินร้วเหียนขบคิดแล้วเอ่ยถาม “ท่านย่า หลังจากท่านแม่หลานตบแต่งกับท่านพ่อหลาน นางได้ออกนอกสกุลอวินไปนานๆ บ้างหรือไม่เจ้าคะ?”

หลิวซือก็ขบคิดก่อนกล่าวว่า “หลังแม่ของเจ้าให้กำเนิดพี่ชายของเจ้าก็ย้ายไปที่สวนเฟิงห้ว ตั้งแต่นั้นมาพวกเรา

ไม่ค่อยได้เจอหน้านาง แต่ออกนอกสกุลไปนานๆ คงไม่มีทาง
เหียนเออร์ เหตุใดเจ้าถึงคิดเอ่ยถามเรื่องเหล่านี้เล่า?”

“ไม่มีอะไรเจ้าคะ หลานไต่ยันท่านตาเล่าว่าตอนยังเล็ก
ท่านแม่หลานร่ำเรีงสนุกสนานมาก หลานจึงเอ่ยถามนะเจ้าคะ”
อวินร่ำเหียนเอ่ย

หลิวซื่อขมวดคิ้วน้อยๆ ระลึกความทรงจำแล้วเอ่ยขึ้น
“ร่ำเรีงข้ามองไม่ออก แต่แม่ของเจ้าคงถามชนิดหาได้ยากยิ่ง
จริง ๆ รูปโฉมงามแจ่มแต่ไม่ชอบแยมยืม”

“อ้อ เป็นเช่นนั้นเอง” อวินร่ำเหียนกล่าวพลางยื่นผล
เหอเถาที่เพิ่งปอกเปลือกเสร็จให้หลิวซื่อ “ท่านย่า กินผลเหอเถา
เจ้าคะ”

ฝั่งหลิวซื่อไม่ได้รับข้อมูลอันมีค่าเท่าใดนัก ทั้งสองหารือ
กันว่าจะเริ่มสืบหาเบาะแสของหลินเยว่เหมยขณะอยู่ในจวน
สกุลอวินยามนั้นจากคนเก่าคนแก่ของจวนสกุลอวิน

อวินมั่วเซียวเริ่มจากบ่าวรับใช้ ส่วนอวินร่ำเหียนตั้งเป้า
ไปที่ฉินเจียนเหมย

อวิ้นร้าวเหยียนรู้มาว่าจินเจียนเหมยเคยมีความสัมพันธ์
อันดีกับมารดา นางอาจรู้เรื่องราวอันมีค่าบางอย่างก็เป็นได้

บังเอิญว่าเช้าตรู่วันนี้อวิ้นร้าววีมาหาอวิ้นร้าวเหยียนพอดี
ทั้งสองตีมาหาไปครึ่งถ้วยและกินของว่างกันภายในห้อง

อวิ้นร้าววีเอ่ยถามอวิ้นร้าวเหยียนเรื่องสำนักคงหมิง
อวิ้นร้าวเหยียนบอกนางไปเพียงบางอย่าง

อวิ้นร้าวเหยียนเอ่ยถามนางเกี่ยวกับสถานการณ์ของจวน
สกุลอวิ้นในช่วงระยะนี้ รวมถึงอาการป่วยของอันซื่อ ตอนแรก
นั้นอวิ้นร้าวเหยียนเห็นว่าอวิ้นร้าววีเอ่ยวาจาเป็นปกติดี แต่ครั้น
เอ่ยถึงเรื่องอาการป่วยของอันซื่อ สีหน้าและน้ำเสียงกลับไม่ค่อย
เป็นธรรมชาติ แม้ความไม่เป็นธรรมชาติของอวิ้นร้าววีจะไม่
ชัดเจนนัก แต่ก็ไม่อาจรอดพ้นสายตาของอวิ้นร้าวเหยียนไปได้

อวิ้นร้าวเหยียนนึกแคลงใจ แม้ไม่อาจคิดหาเหตุผลได้ใน
ชั่วขณะหนึ่ง ทว่าในใจกลับมีความระแวงอยู่

ตอนที่อวิ้นร้าววีกล่าวคำลา อวิ้นร้าวเหยียนก็เอ่ยขึ้นว่า
จะไปเยี่ยมจินเจียนเหมยที่เรือนเจียนเหมยด้วยกันกับนาง

อวิ้นรว่ววีประหลาดใจเล็กน้อย กล่าวขึ้นว่า “ยามนี้ท่านแม่ข้าน่าจะกำลังทำวัตรเช้า เกรงว่าจะไม่มีเวลาด้อนรับพี่รว่วเหียน”

“ไม่เป็นไร” อวิ้นรว่วเหียนเอ่ยปาก “ข้ารอที่ลานใต้ยามนี้เป็นช่วงกลางหมันต์แล้ว เมื่อวานหิมะก็ตก คาดว่าดอกเหมยในเรือนเจียนเหมยคงบานสะพรั่งแล้ว ข้าถือโอกาสนี้ไปชมดอกเหมยหมันต์ด้วย”

ครั้นอวิ้นรว่ววีเห็นอวิ้นรว่วเหียนกล่าวเช่นนั้น ก็ไม่ตีนัก หากจะผิดวัน ทั้งสองจึงออกจากสวนทิ้งหลานไปที่เรือนเจียนเหมยพร้อมกัน

เมื่อเดินผ่านเรือนของอันซื่อก็ได้ยินเสียงประตีย์วระให้ประตีย์วหัวเราะส่งผ่านมาจากด้านใน

“อีเหินยรองเข้มแข็งมาตลอด ไม่เหมือนคนที่พังทลายได้ง่ายดายเพียงนี้ เหตุใดจู่ๆ ก็วิปลาสขึ้นมาได้?” อวิ้นรว่วเหียนทอดถอนใจเล็กน้อยอย่างอดไม่ได้

“ฮูฮินไม่ได้จู่ๆ ก็วิปลาสหรอกเจ้าค่ะ” ตอนนั้นเอง หลานหลานที่ติดตามอยู่ด้านหลังอวิ้นรว่วเหียนก็เอ่ยต่อความ

เสาย่าและสี่หลานเห็นว่าจู่ๆ คุณหนูของตนเองก็กลับมาในช่วงระยะนี้ จึงวุ่นกับการเตรียมอาหาร ของว่าง และน้ำชาสารพัด ยุ่งเสียจนไม่อาจสลัดหลุดออกมาได้ และทั้งสองก็พลันพบว่าอวินร่ำเหียนสูงขึ้นมากครึ่งศีรษะจากช่วงหลายเดือนที่ออกไป เสื้อผ้าช่วงหมันต์ที่ทั้งสองเคยทำไว้ก่อนหน้านี้ก็มีขนาดเล็กไปหมดแล้ว จึงวุ่นกับการตัดเย็บขึ้นมาใหม่

เนื่องจากเป็นกังวลว่าอวินร่ำเหียนจะออกไปกะทันหัน ทั้งคู่จึงขะมักเขม้นเกือบตลอดวันคืน ก่อนอวินร่ำเหียนออกไป คิดอยากให้นางนำเสื้อผ้าช่วงหมันต์ติดตัวไปด้วย ดังนั้นในช่วงสองวันนี้เมื่อใดที่อวินร่ำเหียนเดินเหินในจวนสกุลอวิน ก็จะมีหลังหลานคอยตามปรนนิบัติ

หลังหลานกล่าวว่าอันชื้อไม่ได้จู่ๆ ก็วิปลาสนขึ้นมา อวินร่ำเหียนจึงเอ่ยถามนางว่านางรู้ได้อย่างไร

“เข้าไปเที่ยวเล่นกับสาวใช้กวาดพื้นในเรือนของฮูหยินอยู่บ่อยครั้ง ข้าได้ยินนางกล่าวว่า แม่ฮูหยินของพวกนางจะโศกเศร้าอย่างหนักหลังคุณหนูใหญ่ล่วงลับ แต่สภาพจิตใจก็ยังดีอยู่” หลังหลานกล่าว “เพียงแต่มีโรคประจำตัวผนวกกับอาการเศร้าโศกที่เสียบุตรสาวไป อาการป่วยจึงยิ่งกำเริบ พบหมอมา

ไม่น้อย กินยามากก็มากโข ต่อมาอาการป่วยก็ค่อยๆ ดีขึ้น แต่สภาพจิตใจกลับทรุดลงทุกวัน ที่แรกเริ่มจากละเมอในตอนกลางคืน กระทั่งต่อมาเริ่มพูดจาเหลวไหลในตอนกลางวัน จากนั้นคนทั้งคนก็พ้นเพื่อนเสียสติไป”

“ที่แท้ก็ไม่ใช่จู่ๆ ก็วิปลาสน์” อวินร่ำเหียนรู้สึกประหลาดอยู่เล็กน้อย หากได้รับความกระทบกระเทือนอย่างหนักแล้ว ไม่อาจรับไหวจนสติพ้นเพื่อนไปในทันที มันก็ไม่ใช่เรื่องแปลกอันใด แต่หากเป็นดังคำพูดของหลิงหลาน อาการวิปลาสน์จะแปลกประหลาดไปเสียหน่อย

“การตายของพี่ร่ำเหยากระทบกระเทือนท่านแม่ไม่น้อยจริงๆ” อวินร่ำอวีก็จับแขนอวินร่ำเหียน ทอดถอนใจกล่าวขึ้นว่า “ร่างกายนางไม่อาจรับไหว ครั้นเวลาผ่านไปใจก็ยอม ไม่อาจรับไหว ข้าไปเยี่ยมนางตอนที่พี่ร่ำเหยาล่วงลับไปใหม่ๆ ผลสุดท้ายท่านแม่กลับโมโหและด่าทอข้า ข้าจึงไม่กล้าไปเยี่ยมนางอีก”

ขณะที่ทั้งสองพูดคุยกันก็มาถึงเรือนเจียนเหมย แม้เรือนเจียนเหมยจะตั้งอยู่ในสถานที่ค่อนข้างลับตาคนในจวนสกุลอวิน แต่ก็ยังเป็นสถานที่ที่มีเอกลักษณ์และงดงาม

ลานเรือนที่ไม่ใหญ่นักกลายเป็นสีแดงสวยสดท่ามกลาง
หิมะขาว ดอกเหมยเหมันต์ภายในลานแบ่งบานงดงามเป็น
พิเศษ ครั้นเปรียบแล้วจวนสกุลอวินในฤดูกาลนี้มีทิวทัศน์ที่ดี
ที่สุด

แม้จะตั้งอยู่ในสถานที่ลับตา แต่ดูจากภายนอกแล้ว
เรือนเจียนเหมยแห่งนี้ดีกว่าสวนทิงหลานของอวินรั่วเหยียนอยู่
มากโข สิ่งนี้แสดงให้เห็นถึงความรู้สึกไม่ธรรมดาที่อวินหลาน
มีต่อจินเจียนเหมย

“ท่านแม่ ข้ากับพี่รั่วเหยียนมาหาท่านเจ้าค่ะ” ทันทีที่
ทั้งสองเข้ามาในลาน อวินรั่วอวกี้เดินไปที่ห้องห้องหนึ่งแล้วเอ่ย
เรียก

ทว่าเสียงเรียกของอวินรั่วอวกี้กลับไม่ได้รับการตอบกลับ
จากจินเจียนเหมยในทันที

“ท่านแม่ข้าต้องทำวัตรเช้าอยู่เป็นแน่” อวินรั่วอวกี้กล่าว
“พวกเราไปนั่งให้ตัวอุ่นในห้องโถงกันก่อนเถอะเจ้าค่ะ”

อวินรั่วอวกี้กล่าวจบก็ดึงอวินรั่วเหยียนเข้าไปอีกห้องหนึ่ง
นางย่างเดินพลางเอ่ยเรียกเหมยเซียง

สาวใช้แต่งกายเรียบง่ายนางหนึ่งมารับแล้วเดินออกมา
อวิ้นรื้ออวีให้นางไปเตรียมน้ำชา

“พี่รื้อเหยียนอย่าได้ตำหนิ ในเรือนเจียนเหมยแห่งนี้
มีสาวใช้เหมยเพียงผู้เดียว เกรงว่าน้ำชากับของว่างอาจ
ปรนนิบัติได้ไม่ทั่วถึงพอ” อวิ้นรื้ออวีเอ่ย

“ไม่เป็นไรเลย ข้าจะได้ถือโอกาสขณะรอน้ำชาไปชม
ดอกเหมย” อวิ้นรื้อเหยียนนั่งลงในห้องโถงได้ไม่นานก็ลุกขึ้นยืน
อีกครั้ง

ขณะนางเดินออกไปนอกห้องก็กล่าวกับหญิงหลาน
ข้างกาย “เจ้าไปช่วยเหมยเฉียง ไปเป็นลูกมือให้นาง”

หญิงหลานมารับก่อนเดินไป อวิ้นรื้อเหยียนก็เดิน
ออกจากห้องเช่นกัน

“พี่รื้อเหยียน ข้างนอกหนาวปานนี้ อย่าให้ถูกแช่แข็งนะ
เจ้าคะ” อวิ้นรื้ออวีรีบเดินตามหลังอวิ้นรื้อเหยียนออกไปนอกห้อง

ดอกเหมยภายในลานกำลังบานสะพรั่ง อวินร่วเหียน
แสวงว่าชมดอกเหมย ทว่าสายตากลับมองไปยังห้องเล็ก
ห้องหนึ่งใกล้ทิศตะวันตกคล้ายเจตนาและไม่เจตนา

กลิ่นเข้มข้นโชยคลุ้งมาจากในห้องนั้น กลิ่นคล้ายรูป
ไม้จันทน์ที่ใช้ไหว้พระ ทว่ากลิ่นหอมมากกว่ารูปไม้จันทน์
ธรรมดามากโข

“หอมมาก!” อวินร่วเหียนสูดดมกลิ่นแล้วเอ่ย
“ไม่เหมือนกลิ่นรูปไม้จันทน์แบบธรรมดา”

“อ้อ นี่เป็นรูปไม้จันทน์ที่ท่านแม่ข้าทำขึ้นมาเอง”
อวินร่วอวีอธิบาย

ยามนี้เองเสียงดังเอี้ยดอ้าดก็ดังขึ้น ประตูของห้องข้าง
ห้องนั้นถูกเปิดออก จินเจียนเหมยสวมอาภรณ์สีเรียบเดิน
ออกมาจากในห้อง

“เหตุใดวันนี้คุณหนูรองถึงนึกสนใจมาที่เรือนของข้า
เล่า?” จินเจียนเหมยเดินมาต้อนรับอวินร่วเหียน ระบายยิ้ม
กล่าวขนะเยื่องอย่าง

“วันนี้มีหิมะ ข้าคิดว่าดอกเหมยที่เรือนอีเห่หนีงต้อง
งดงามเป็นแน่ จึงตามน้องร้าววีมาเจ้าคะ” อวินร้าวเหยียนก็เดิน
ไปต้อนรับจินเจียนเหมย

“อีเห่หนีงจุดธูปไหว้พระเป็นประจํามาสิบกว่าปี เป็น
ผู้เลื่อมใสมีศรัทธาจริง ๆ”

อวินร้าวเหยียนเอียงศีรษะมองห้องด้านหลังที่ถูกจิน-
เจียนเหมยปิดประตูไปแล้ว กล่าวขึ้นว่า “ก่อนหน้านี้ได้ยิน
ร้าววีกล่าวว่าสิ่งที่อีเห่หนีงสักการะคือพระโพธิสัตว์ วันนี้
ร้าวเหยียนก็อยากไปสักการะ ไม่ทราบว่าจะดวงหรือไม่เจ้าคะ”

บทที่ 282 เบาะแสจากเหล่าฉา

ฉินเจียนเหมยเผยสีหน้าลำบากใจกับคำขอสักการะพระโพธิสัตว์กวนอิมของอวิ้นร่วเหยียน แต่ก็เอ่ยขึ้นว่า

“คุณหนูรองไม่ใช่คนเชื่อในพระพุทธเจ้า เหตุใดวันนี้ถึงคิดอยากไหว้พระโพธิสัตว์กวนอิมในเรือนของข้าขึ้นมาเล่า?”

อวิ้นร่วเหยียนกล่าวยิ้มๆ “วันปกติข้าไม่ได้ไหว้พระ ครั้นปัญหาจวนตัวถึงจุดรูปขอพร”

“เหตุใดคุณหนูรองถึงกล่าวเช่นนั้น” ฉินเจียนเหมยแยมยิ้มเอ่ยถาม “จุดรูปขอพรเพื่อสิ่งใดเล่า?”

“ฉินอีเหนียงไม่รู้อะไร ข้าได้รับเลือกให้ไปเข้าร่วมการทดสอบในดินแดนต่างมิติ จะออกเดินทางในไม่ช้า” เด็กสาวถอนใจเล็กน้อย “การไปหนนี้เสี่ยงอันตรายอย่างมาก เพราะเหตุนี้จู่ๆ ก็นึกขึ้นได้ว่าต้องมาที่เรือนอีเหนียงเพื่อจุดรูปขอพรอีเหนียงสักการะพระโพธิสัตว์กวนอิมเป็นประจำทุกวันมาสิบกว่าปี ย่อมต้องมีบุญบารมีเหลือล้น”

อวิ้นร้วเหียนกล่าวพลางสาวเท้าเดินอ้อมฉินเจียนเหมย
ไปยังห้องฝั่งตะวันตกห้องนั้น

ฉินเจียนเหมยสบสายตากับอวิ้นร้วอวี รีบตามอวิ้น-
ร้วเหียนไปยังห้องฝั่งตะวันตก

อวิ้นร้วเหียนมาถึงหน้าประตู ฉินเจียนเหมยยังไม่ทัน
ยื่นมือ นางก็เปิดประตูไม้บานเล็กไปก่อนแล้ว

ทว่ากลิ่นหอมประหลาดที่เข้มข้นยิ่งกว่าก็โชยเข้าจมูก
อวิ้นร้วเหียนย่นคิ้วอย่างไม่อาจระงับ ใช้มือปิดปากและจมูก

ยามนี้ฉินเจียนเหมยและอวิ้นร้วอวีมาเยือนประภพซ้ายขวา
ของอวิ้นร้วเหียน เพียงแต่ครั้นเห็นอวิ้นร้วเหียนเปิดประตูก็
สายเกินไปที่จะกล่าวห้าม

อวิ้นร้วเหียนใช้มือปิดควันที่ลอยพุ่งอยู่ตรงหน้า ดวงตา
ปรับเข้ากับคามมืด ห้องเล็กอันมืดมิดค่อยๆ ปรากฏให้เห็น

ฝั่งตะวันตกของห้อง บริเวณใกล้ผนังมีโตะยาวตัวหนึ่ง
บนโตะวางพระโพธิสัตว์กวนอิมไว้หนึ่งองค์ ด้านหน้าของ

พระโพธิสัตว์กวนอิมมีรูปไม้จันทร์ที่กำลังเผาไหม้ปักอยู่ใน
กระถางรูป

วันบางเบาแผ่ปกคลุมพระโพธิสัตว์กวนอิม ส่งผลให้
พระโพธิสัตว์กวนอิมดูคล้ายภาพมายาและเห็นได้ไม่ชัดนัก

“ห้องนี้ของข้าอยู่ในที่ร่ม แสงภายในห้องไม่ค่อยมากนัก
เกรงว่าคุณหนูรองจะไม่คุ้นชิน พวกเราไปพูดคุยที่ห้องโถงกัน
เถอะ” ฉินเจียนเหมยยกกล่าวเสียงค่อยอยู่ข้างๆ คล้ายกลัวว่า
เสียงดังแล้วจะทำให้ใครตกใจอย่างไรอย่างนั้น

“นั่นสีพีรว์เหียน ไฟในห้องโถงลุกเต็มที่แล้ว น้ำชากับ
ของว่างก็น่าจะเตรียมเสร็จแล้ว พวกเราไปพูดคุยกันที่ห้องโถง
เถอะ” อวินรว์วี่ก็กล่าวโน้มน้าว

“ในเมื่อได้ยลพระโพธิสัตว์แล้ว ไม่สักการะได้อย่างไรเล่า”
ทว่าอวินรว์วี่เหียนกลับยกยิ้มเบาๆ แล้ว่างเท้าเดินเข้าไปใน
ห้อง

อวินรว์วี่เหียนเดินไปตรงหน้าพระโพธิสัตว์กวนอิม หน้า
โต๊ะมีเบาะนั่งทรงกลมสองเบาะ เบาะหนึ่งใหม่เบาะหนึ่งเก่า

เบาะเก๋าวางไว้กึ่งกลาง สีกหอพอสมควร น่าจะเป็นของ
จินเจียนเหมย ส่วนเบาะใหม่นั้นน่าจะเป็นของอวิ้นร้าววี่

“คุณหนูรอง นี” จินเจียนเหมยเดินไปจุดธูปไม้จันทน์
สองดอกแล้วส่งให้เด็กสาว อวิ้นร้าวเหยียนคุกเข่าบนเบาะนั่ง
ทรงกลมใบเก๋اءแล้วโขกศีรษะสองครา ก่อนรับธูปไม้จันทน์ที่
จินเจียนเหมยส่งให้แล้วไหว้สักการะ

นางถือธูปไม้จันทน์คิดจะเดินไปด้านหน้า จินเจียนเหมย
ยื่นมือออกมาแล้วกล่าวกับอวิ้นร้าวเหยียน “คุณหนูรอง ข้าทำให้”

อวิ้นร้าวเหยียนยื่นธูปไม้จันทน์ในมือให้จินเจียนเหมย
หญิงสาวรับมาแล้วเดินไปปักที่กระถางธูปอย่างอ่อนน้อม

“เออละ คุณหนูรอง พวกเราออกไปกันเถอะ” จิน-
เจียนเหมยผินหน้าทอยิ้มกล่าวกับอวิ้นร้าวเหยียน

ไม่รู้เป็นเพราะเหตุใดอวิ้นร้าวเหยียนถึงเบลอพร่าไป
ครู่หนึ่ง รู้สึกคล้ายว่าใบหน้านั้นของจินเจียนเหมยจู่ๆ ก็
เปลี่ยนเป็นพระโพธิสัตว์กวนอิมท่ามกลางหมอกควันลอยเกลียว
เพียงเบลอพร่าไปเท่านั้น หลังรู้สึกตัวก็พบว่าจินเจียนเหมยก็ยัง
เป็นจินเจียนเหมย ใบหน้าที่ไม่แต่งเสริมเติมแต่งแต่ก็ยังงามงด

ไม่จีตจาง เพียงแต่ไปหน้าอันเพริศแพรวนี้ยามอยู่ในเงามืด
ชวนให้อวินร่ำเหียนรู้สึกประหลาดขึ้นมาอย่างไม่อาจพรรณนา

“คุณหนูรองเป็นอะไรไปหรือ?” จีนเจียนเหมยเดินมา
ตรงหน้าอวินร่ำเหียนแล้วเอ่ยถาม

“อ้อ ไม่มีอะไรเจ้าคะ พวกเราออกไปกันเถอะ” อวิน-
ร่ำเหียนเอ่ย

ทั้งสามออกมาจากห้องผั่งตะวันตกแล้วเดินตรงไปที่
ห้องโถง หลังดื่มชาและพูดคุยกันไปได้สักพัก ไม่นานก็ถึงเวลา
เที่ยงวัน จีนเจียนเหมยให้อวินร่ำเหียนอยู่กินอาหารกลางวัน
ด้วยกัน แต่อวินร่ำเหียนอยากรู้สถานการณ์ผั่งอวินมั่วเซียว
จึงไม่ได้อยู่ต่อ

ตอนที่อวินร่ำเหียนพาหิงหลานกลับถึงสวนทิงหลาน
อวินมั่วเซียวก็กำลังเร่งรุดมา ทั้งสองพบกันที่ประตูสวนทิงหลาน

“พี่ใหญ่ เกิดอะไรขึ้น มีข้อมูลอะไรแล้วใช่หรือไม่?”
อวินร่ำเหียนเห็นอวินมั่วเซียวเร่งฝีเท้า ครั้นเห็นนางดวงตาก็
สว่างวาว นางจึงเอ่ยถามขึ้น

“ใช่ ข้าได้รับข้อมูลสำคัญมากอย่างหนึ่งมาจากบ่าว
อาสุโสผู้หนึ่ง พวกเราเข้าไปคุยข้างใน” อวินมัวเขียวกล่าว
กับอวินร้วเหียน

หลังสองพี่น้องเข้ามาในห้องก็นั่งตรงข้ามกัน อวิน-
ร้วเหียนกระวีกระวาดเอ่ยถามอวินมัวเขียว

“พี่ใหญ่ ท่านได้รับข้อมูลสำคัญอะไรมา รีบบอกข้า
เร็วเข้า” อวินร้วเหียนรินน้ำชาให้อวินมัวเขียวพลงเอ่ยถาม

อวินมัวเขียวรับชาที่อวินร้วเหียนยื่นให้ ดื่มอย่างเร่งรีบ
อีกหนึ่งแล้วกล่าว “ร้วเหียน เจ้ายังจำเหล่าฉาได้หรือไม่?”

“เหล่าฉาหรือ?” อวินร้วเหียนตรึงตรอง สายตึ้งระก่่า
“จำไม่ได้ เขาทำไมรี?”

“เขาเคยปรนนิบัติรับใช้อยู่ในสวนเฟิงหั่วของท่านแม่เมื่อ
สิบกว่าปีก่อน” อวินมัวเขียววางถ้วยชาในมือลง ล่ำตัวโน้มไป
ข้างหน้า กล่าวกับอวินร้วเหียนว่า “ข้าตรวจสอบคนเก่าแก่
ทั้งหมดภายในจน พวกเขาล้วนไม่คุ้นเคยกับท่านแม่และสวน
เฟิงหั่ว ข้าจึงนึกขึ้นได้ว่ายามนั้นเหล่าฉาทำงานใช้แรงอยู่ใน
สวนเฟิงหั่ว เมื่อวานข้ารู้มาว่าเขากลับไปใช้ชีวิตวัยเกษียณที่

บ้านเกิด จึงเร่งรีบไปบ้านเกิดของเขาในคืนนั้น ต่อมาก็ได้รู้
ข้อมูลสำคัญอย่างหนึ่งจากปากเขา”

“ข้อมูลอะไรหรือ?” อวินร่ำเหียนรีบเอ่ยถามต่อ

“เหล่าฉาบอกกับข้าว่า ยามนั้นท่านแม่ป่วยเป็นโรคร้าย
ขึ้นมากะทันหัน ท่านพ่อเชิญหมอเลื่องชื่อจากทั่วเมืองหลวง แต่
ไม่เห็นผลอันใด แต่แล้ววันหนึ่งจู่ๆ ก็มีหมอปเนจรผู้หนึ่งเข้ามา
รักษาท่านแม่ที่สวนเฟิงหั่ว” อวินมัวเซียวเอ่ยวาจาเร็วมาก
มากเสียจนกล่าวจบก็รู้สึกปากแห้งผาก จึงรินน้ำให้ตนเองดื่ม

“จากนั้นเล่า?” อวินร่ำเหียนเอ่ยถามอีกครั้ง

“เหล่าฉากล่าวว่าหมอปเนจรผู้นั้นมากฝีมือจริงๆ หลัง
ท่านแม่กินยาไปได้สองสามชุดอาการป่วยก็ดีขึ้น ตั้งแต่นั้นมา
หมอผู้นั้นก็รักษาอาการป่วยให้ท่านแม่โดยเฉพาะ” อวินมัวเซียว
กล่าวต่อ “เพื่อเป็นการขอบคุณหมอปเนจรผู้นี้ ท่านพ่อยังเปิด
โรงหมอในเมืองหลวงให้เขาโดยเฉพาะด้วย แต่ว่า...”

อวินมัวเซียวเปลี่ยนน้ำเสียง สีหน้ามัวหม่นลงเช่นกัน

“แต่ว่าอาการป่วยของท่านแม่ดีขึ้นได้ไม่นานก็ทรุดลงอีกจน ต่อมาหมอพบเนื้องอกนี้ก็อับจนหนทาง ท่านแม่เริ่มมีแผลพุพองทั่วร่าง ไม่นานก็สิ้นลม เหล่าฉากล่าวว่าเนื่องจากท่านแม่สิ้นลมอย่างน่าประหลาด สกุลอวิ้นจึงรีบฝังศพนาง แง่หนึ่งเพื่อหลีกเลียงวาจาไร้มูล อีกแง่หนึ่งกลัวว่าสิ่งที่ท่านแม่ประสบจะเป็นโรคประหลาดที่ติดต่อกันได้บางอย่าง”

อวิ้นมัวเชียวกล่าวสิ่งเหล่านี้จบ สองพี่น้องก็เงยบังน ในความคิดของทั้งสองผุดเหตุการณ์อันน่าเศร้าขณะหลินเยว่เหมยป่วยในยามนั้นขึ้นมาอย่างไม่อาจควบคุม

“ตอนนั้นข้าอายุไม่ถึงห้าปี ถึงกระนั้นก็ยังมีความทรงจำตอนที่อาการของท่านแม่ดีขึ้น ท่านพ่อพาพวกเราทั้งคู่ไปเยี่ยมท่านแม่ที่สวนเฟิงหัว ท่านแม่ยังพูดกับข้าได้สองสามประโยคผ่านผ้า màn แต่หลังจากนางป่วยหนัก ข้าก็ไม่ได้เข้าไปในสวนเฟิงหัวอีก ยามนั้นข้าถูกส่งไปจนแม่ทัพหวงท่านอาจารย์ของข้าเพื่อบำเพ็ญเพียรกับเขาแล้ว ตอนที่ท่านแม่ยังมีชีวิต ข้ากลับสกุลงบ่อยครั้ง แต่หลังท่านแม่ลาลับข้าก็ไม่ค่อยได้กลับสกุลง” อวิ้นมัวเชียวถอนใจกล่าว

ความทรงจำในช่วงนี้อวินร่ำเหียนไม่มีเลยแม้แต่หน่อย
อย่างไรเสียยamnั้่นนางก็เป็นเพียงเด็กทารกในผ้าอ้อม

นางจำได้เพียงว่าหลังจากตนรู้ความก็ไม่มีมารดา พี่ชาย
ปีหนึ่งก็เจอหน้ากันเพียงครั้งสองครั้ง ต่อมาวันมั่วเซียวก็ไป
ค้าอาหารกับแม่ทัพหลวง ล่วงเลยสองสามปีนางถึงจะได้เจอ
หน้าอวินมั่วเซียวครั้งหนึ่ง

ขณะอวินร่ำเหียนขบคิดก็หวนนึกถึงช่วงเวลานั้นขึ้นมา
อย่างอดไม่ได้ ซาติก่อนสุดแสนจะทันทนที่นางเกือบลืมเลื่อน
ไปแล้ว

พิษสำแดงฤทธิ์จนหน้าเสียโฉม พลังวัตรถดถอย ถูก
เหยียดหยามบนแท่นทดสอบ ถูกขับออกจากสำนักสกุล ถูก
อวินหลานปฏิบัติอย่างเย็นชา ถูกพี่น้องข่มเหงรังแก ถูกชายชั่ว
ลวงหลอกจนสุดท้ายก็บ้านแตกสาแหรกขาด ทำยที่สุดก็
กล่ำกลืนความเจ็บแค้น...

“ร่ำเหียน เจ้าไม่ต้องเสียใจไป ท่านตากแล้ว
ไม่ใช่หรือว่าที่ฝังอยู่ในหลุมศพเดิมที่ไม่ใช่ท่านแม่ ท่านแม่อาจจะ
ยังมีชีวิตอยู่ ไม่สิ ท่านแม่ต้องยังมีชีวิตอยู่!”

ครั้นเห็นสีหน้าอวินร่ำเหียนพลันเปลี่ยนเป็นเศร้าซึม
อวินมัวเชียวก็กล่าวปลอบขวัญนาง

อวินร่ำเหียนหลับตา บังคับความคิดของตนให้กลับคืน
มา ละทิ้งความทรงจำเหล่านั้นที่กลายเป็นอดีตไปจนสุดมุม
ความคิดอีกครั้ง

ครั้นลืมตาขึ้นมามีอีกครา สองตาของนางก็สดใสเป็นพิเศษ

“ใช่เจ้าค่ะ ท่านแม่ของพวกเราต้องยังมีชีวิตอยู่!” อวิน-
ร่ำเหียนเอ่ย

“แต่ท่านแม่รักษาชีวิตไว้ได้อย่างไร และเหตุใดนางต้อง
แสลงตายด้วยเล่า?” อวินมัวเชียวรู้สึกว่ตนเองถูกปกคลุมด้วย
หมอกหนาทึบ ไม่สามารถจับเบาะแสใดๆ ได้

“ร่ำเหียน เจ้าว่าท่านพอรู้เรื่องที่ท่านแม่แสลงตาย
หรือไม่?”

“วันนั้นพวกเราเคยหารือคำถามนี้กับท่านตาไปแล้ว”
อวินร่ำเหียนกล่าว “ดูจากการแสดงออกของท่านพ่อในช่วง
หลายปีมานี้ เขาไม่น่าจะรู้เรื่องที่ท่านแม่ยังไม่ตาย”

“แต่เหตุใดท่านแม่ต้องปิดบังเรื่องแสร้งตายกับท่านพ่อด้วยเล่า?” อวินมัวเขียวไม่เข้าใจยิ่งขึ้นกว่าเก่า “ความสัมพันธ์ระหว่างท่านพ่อกับท่านแม่ดีปานนั้น เหตุใดท่านแม่ต้องจากไปอีกอย่างพวกเรานางก็ไม่ต้องการแล้วอย่างนั้นหรือ?”

คิรูปดาบของอวินมัวเขียวขมวดกันแน่น “หรือท่านแม่จะถูกใครบางคนลักพาตัว ถูกบังคับให้จากไป?”

ในสายตาของอวินมัวเขียว อวินหลานมีความรักอันลึกซึ้งต่อหลินเยว่เหมยอย่างมาก และเขาย่อมรู้สึกถึงความสัมพันธ์ระหว่างหลินเยว่เหมยกับอวินหลานก็ดีอย่างมากเช่นกัน

ทว่าอวินร่ำเหยียนกลับรู้ว่าระหว่างอวินหลานและหลินเยว่เหมยมีความลับอย่างหนึ่งที่ไม่ได้รู้

“พี่ใหญ่” อวินร่ำเหยียนเอ่ยเรียกอวินมัวเขียว

“อืม มีอะไรหรือ?” อวินมัวเขียวเอ่ยถาม

อวินร่ำเหยียนไม่ยากปิดบังพี่ชายเลยแม้แต่หน่อย แต่นางไม่รู้จริงๆ ว่าควรกล่าวเรื่องนี้กับอวินมัวเขียวอย่างไร

เพราะแม้แต่ตัวนางเองก็ยังสับสน และเรื่องนี้แม้แต่หลีม้วนางก็ไม่ได้บอก

“ข้าคิดว่าท่านแม่คงมีเหตุผลวิสัย บางทีหลังพวกเราเจอท่านแม่แล้วทุกอย่างอาจจะมีคำตอบ” อวินรว์เหียนกล่าว

อวินมั่วเซียวผกศึระะ กล่าวขึ้นว่า “ข้ารู้สึกอยู่เสมอว่าเรื่องนี้ไม่ควรปิดบังท่านพ่อ”

“อย่าบอกท่านพ่อเด็ดขาด” อวินรว์เหียนรีบเอ่ยปาก “หากท่านแม่จงใจสร้างตาย เช่นนั้นที่นางปิดบังท่านพ่อก็ต้องมีเหตุผล ยามนี้พวกเราเพิ่งสืบเบาะแสมาได้บางส่วน สืบกันเองต่อไปจะดีกว่า อีกอย่าง ก่อนหน้านี้ท่านกล่าวไม่ใช่หรือว่ายามนี้ท่านพ่อกำลังแข่งขันกับทรงกั้วจิวอย่างดุเดือดในราชสำนัก อย่าเพิ่มปัญหาให้เขาอีกเลย”

“เช่นนั้นพวกเราสืบเบาะแสให้ได้มากกว่านี้ก่อนแล้วค่อยบอกเขา” อวินมั่วเซียวกล่าว “หากท่านพ่อรู้ว่าท่านแม่ยังมีชีวิตอยู่ ต้องสุขใจมากเป็นแน่”

“พี่ใหญ่ พวกเราควรทำเช่นไรต่อกันดี?” อวินรว์เหียนเบี่ยงประเด็นสนทนา

อวินมัวเซียวเอ๋ย “เบาะแสเดียวที่พวกเรามียามนี้คือ
หมอปณเฑาะพเนจรผู้นั้น ข้ารู้ที่อยู่โรงหมอในเมืองหลวงของ
หมอปณเฑาะพเนจรผู้นี้มาจากเหล่าฉาแล้ว เตรียมจะไปตรวจสอบที่นั่น
กับเจ้าสั๊กเทียว”

“ดีเจ้าคะ พวกเราค่อยไปหลังกินอาหารกลางวัน” อวิน-
ร้วเหยียนนกล่าว

นางเขียนอัปลักษณ์เล่มแคว้น เล่ม 9

丑妃祸国不殃民



Camellia

ไน้คร้อบรึนท้อมรึนทึร์ ค้อรป้อเรชั่นส์ จ้ากั๊ด (มหาวชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4382 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《丑妃祸国不殃民》

Author: 君彤 Jun Tong

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2025 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นฉบับอื่นที่ก่อกวนลิขสิทธิ์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

君彤 Jun Tong

นางเขียนอัปลักษณ์เล่มแคว้น เล่ม 9 :: 君彤 Jun Tong เขียน; ดึงตึง : แปล จาก 丑妃祸国不殃民.—
กรุงเทพฯ: คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์, 2568.

(1) ,473 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I., ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7862-7